

det er det offentlige, der opretholder Flakkebjerg, og naar det er en Række Legater, som Flakkebjerg skylder sin Tilblivelse og Eksistens, forekommer det mig naturligt, at Bestyrelsen i en saa vanskelig og kritisk Situation som denne siger: Vi vige, vi overlade denne Sag, som er en Samfundssag, til Statsmagten, vær saa god, vælg Mænd ind i Bestyrelsen, som ville og kunne kontrollere paa en saadan Maade, at man kan have Tillid dertil. Jeg vil udtale, at efter hvad der er fremkommet i denne Sag, kan man ikke have Tillid til Bestyrelsen. Man kan ikke have Tro til, at Kontrollen med Flakkebjerg er en saadan, at den indeholder Betyggelse for Statsmagten, naar den skal yde Midler dertil.

Og maa jeg tilføje: det er min Overbevisning, at hvis et Barn i et Hjem blev behandlet paa den Maade, som Børnene paa Flakkebjerg ere blevne behandlede, saa vilde et Værgeraad ikke vige tilbage for straks at fratage Forældrene Forældreretten. Der bør dog være en Grænse for den Hustugt, man anvender paa en Anstalt, uanset, om det er en Anstalt for vanskelige Drengene eller ikke. Derfor forekommer det mig uægtelig mærkeligt, at Overværgeraadinspektøren og Justitsministeren, der have forelagt os et Forslag om vanrøgtede, hjemløse Børn, der gaar ud paa at begrænse de enkelte Individuers Ret til at behandle Børnene, som de maatte ønske det, mene overhovedet at kunne føre et Forsvar for de Forhold, der findes paa Flakkebjerg. Jeg tillader mig derfor ogsaa at formene, at den højtærede Justitsminister, efter at han er bleven gjort bekendt med enkelte af de Oplysninger, der nu ere fremkomne i Dag, og med saadanne Oplysninger, som kunne tilvejebringes ved yderligere Undersøgelser, ikke vil vige tilbage for ved 3die Behandling at erklære sig villig til at støtte et Ændringsforslag, gaaende ud paa eventuelt at berøve Flakkebjerg Opdragelsesanstalt dens Statstilskud, eller at han i hvert Fald i Mellemtiden vil søge en Forhandling indledet med de Mænd, der repræsenterer Flakkebjerg, saaledes at vi kunne faa en Ordning af disse Opdragelsesanstalter, der sikrer de mange Mødre og Børn imod, at disse blive behandlede paa en sliq vilkaarlig og barbarisk Maade, som Drengene paa Flakkebjerg ere blevne behandlede.

N. C. Jensen: Overfor den Sag, som har været omtalt af de sidste ærede Talere, skal jeg kun sige, at det glæder mig overordentligt, at denne Sag er bleven dra-

get frem under saadanne Former, som Tilfældet er nu, saaledes at man kan skønne, at det ikke alene er Agitationen fra en enkelt Side, der har kastet sig over denne Sag, men at det er blevet en Sag, som hele Offentligheden i allerhøjeste Grad maa interessere sig for. Jeg føler mig ganske overbevist om, at den offentlige Opmærksomhed ikke vil forlade denne Sag, for Forholdene paa Flakkebjerg Opdragelsesanstalt ere blevne saadanne, at den Behandling, Børnene faa der, selv om det er vanrøgtede Børn, selv om det er Samfundets Stifbørn, dog er menneskelig, og saadan, at Offentligheden kan forsvare at give sine Tilskud og sin Tilslutning dertil.

Dernæst føler jeg mig forpligtet til at rette en Tak til den højtærede Minister saavel som til Finansudvalget, fordi de have imødekommet et Andragende om en Bevilling til en Kommunaløge i Sønder Omme. Særlig vil jeg takke den højtærede Justitsminister, fordi jeg ser af Bemærkningerne, at han yderligere paa Tillægsbevillingsloven vil søge et Tilskud af 300 Kr. hertil. Denne Sag har været fremdraget her flere Gange. De foregaaende Aar har den stødt paa Vanskeligheder af forskellige Grunde. Det glæder mig overordentlig, at man nu har imødekommet dette Krav ude fra denne store Hedekommune.

Bluhme: Inden Debatten om dette Afsnit af Finansloven udløber, vil jeg gerne rette den Udtalelse til den ærede Ordfører, at jeg, som formentlig vi alle, er særdeles tilfreds med de Oplysninger, han gav vedrørende Sundhedskollegiets Kamp overfor Justitsministeren, specielt paa Omraadet Fosforlevertran. Den ærede Ordfører vilde ikke komme ind paa Spørgsmaalet om de andre Klager, der ere komne frem ad den mærkelige Vej, Sundhedskollegiet har valgt. Jeg sigter her til Besættelsen af Lægeembeder, Bortgivelsen af Apotekerprivilegier og Opretelsen af Apoteker. Jeg kender naturligvis heller ikke de Personligheder, Justitsministeren har valgt, men een Ting ved jeg: at vi rundt omkring paa Landet ere Justitsministeren taknemmelige for, at han har bragt det dertil, at vi med nogenlunde Lethed kunne komme i Forbindelse med Apoteker. For faa Aar siden har min Egn opnaaet et Apotek. I de 40 Aar, jeg har levet paa den Egn, har jeg haft 3 Mil at køre til Apotek. Nu have vi naaet at faa et Apotek i en halv Mils Afstand, og det kunne vi takke Ministeren for. Og det gælder ikke alene min Egn,